

19
62

NAŠALUČ

NOVEMBER

Z vseh vetrov

ARGENTINA. — „Slovenska kulturna akcija“ v Buenos Airesu se je preselila in je njen naslov odslej: **Slovenska kulturna akcija, Castelli 371, Ramos Mejia, Buenos Aires, Argentina.** Priporočamo vse njene knjige.

AVSTRALIJA. — P. Bazilij popisuje v „Mislih“ naslednji dogodek:

„Nedavno sem bil na ladji, ko so dospeli novi priseljenci. Novodošli slovenski fant me je vprašal, če poznam tega in tega slovenskega tovarnarja v Melbournu. Začudil sem se. Ime mi je bilo dobro znano, le o njegovih ‚tovarnih‘ še nisem slišal. Ko je fant videl dvome na mojem obrazu, je segel v žep in privlekel iz njega fotografijo: slovenski fant, slikan pred tovarno. Na zadnji strani slike je bil pripis, ki je potrdil, kar me je novodošli fant spočetka vprašal. Starši so mu poslali to sliko v Avstrijo, ko so zvedeli, da odhaja v Avstralijo. Sosedovi so jo dobili od svojega sinka, ki je tu v Avstraliji med nami že kakih šest let.

„Le najdi ga, ta ti bo pomagal za začetek, ko je že do svoje tovarne došel v nekaj letih...“ se je glasilo pismo.

Papir je potrpežljiv, fotografski aparat pa tudi posname, kamor ga obrneš. Žal sem moral resnici na ljubo novodošlemu povedati, da je ‚tovarna pogorela, njen lastnik pa bankrotiral v tej strašni krizi‘. Upam, da me je razumel, da sem resnico malo olepšal. Na ljubo staršem nisem povedal, da sem ‚tovarnarja‘ lansko leto enkrat našel celo v zaporu zaradi tatvine...“

Take zgodbe se ponavljajo in dogajajo po vseh deželah.

Rojaki pišejo

„...Šli smo tudi na božjo pot Brezje. Ljudi je bilo toliko, da se je vse trlo. Mi iz Nemčije smo hoteli iti tudi na Blejski otok. Zelo pa smo bili razočarani, ko smo zvedeli, da v cerkvi na Blejskem otoku ne sme biti več maša, ker so oblasti to prepovedale...“

K. K., Aachen.

„...Iz Ljubljane smo se peljali po novi cesti proti Dolenjski. Krasna cesta! Ko smo zavili na stranska pota, smo se pa zbal, da se bodo polomile osi. Po vaseh na Dolenjskem smo videli še veliko porušenih hiš in tudi

dve cerkvi, ki so jih partizani podminirali in so še danes v razvalinah. Ljudje bi jih popravili, pa ne dobijo dovoljenja...“

T. B., Stuttgart.

*

„Po dolgih letih sem bil zopet enkrat na obisku v domovini. Brat, ki ima majhno kmetijo, me je že ves čas po vojni vabil, naj pridem še enkrat domov... Pa so reveži ljudje tam v Sloveniji. Posebno slabo se godi malim kmetom, ki komaj pridelajo za davke...“

S. G., Duisburg.

VS AKO LETO

je ena od nedelj posvečena misijonom med pogani. Družba sv. Mohorja v Celovcu ima na zalogi dve lepi knjigi misijonske vsebine.

Prva je „FRIDERIK BARAGA“, doslej najboljši slovenski življenjepis tega znamenitega našega rojaka, škofa, ki je deloval med Indijanci Otawa in Očipve. S slikami. Napisal dr. Franc Jaklič.

Druga knjiga, „IGNACIJ KNOBLEHAR IN NJEGOVI SODELAVCI“, je izpod peresa istega pisatelja in popisuje heroično dobo slovenskega misijonstva, ko so številni rojaki odhajali gradit Cerkev v afriški Sudan.

PRED TREMI LETI

Pred tremi leti, to je 16. nov. 1959, se je kot blisk razširila med slovenskimi izseljenci novica, da je v Clevelandu v Združenih državah umrl na posledicah operacije ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman, ki je vrsto let preživel v begunstvu in izseljenstvu.

Kot malokateri drugi naš škof se je približal slovenskemu izseljencu, prehodil skoraj vse dežele, kjer žive po svetu naši rojaki, in delil z njimi veselje in žalost tujine. Ob tej obletnici se ga bodo spomnile še posebej vse tiste družine, v katerih so doživeli čast, da je bil njihov gost.

Iz Clevelanda so prepeljali truplo tega velikega pokojnika na Ameriške Brezje v Lemont, kjer sedaj počiva na pokopališču slovenskih frančiškanov in čaka večnega vstajenja.

„Naša luč“ se pokojnega škofa dr. Gregorija Rožmana, ki ji je bil velik dobrotnik, še posebej toplo spominja. Requiescat in pace!

Ob svežem grobu

(† Štefanu Roglju v spomin)

„Umrli je — mož!

Kje tak je še med nami

kot on, ki spi v prezdognji groba jami?“

(Simon Grgorčič)

Gospod Štefan Rogelj, neumorni prosvetni delavec v izseljeni Sloveniji letos za Vse svete ne bo več prepeval v spomin pokojnih slovenskih rojakov.

Jesenski veter sipa uvelo listje na njegov sveži grob v Eisdenu v Belgiji.

Umolknil je čisti Štefanov tenor, a njegov krasni zgled zvestobe slovenskim katoliškim idealom nam govori vse jasneje.

+

Gospod Štefan je bil rudar, a se zdi, da se je rodil za pesem. V skrbi za kruh je vestno opravljal najbolj mučna, nevarna in nezdruživa dela v rudniku, a njegovo veselje je bila pesem.

To pesem je gojil že doma, ko je kot član trebanjskega cerkvenega pevskega zbora tudi sredi najhujšega poletnega dela redno hodil k pevskim vajam iz rodnega Rihpovca v oddaljeno Trebnje.

Ker je njegov oče med prvo svetovno vojno bil na bojišču, je moral Štefan zelo mlad prijeti za vsa kmečka dela. Za šolo ni bilo časa. Zato je slabo pismen prišel v Belgijo.

A s seboj je prinesel pesem. To pesem je gojil ter ji služil do poslednjega diha.

Kaj je s svojo vztrajnostjo in zvestobo dosegel, jasno priča njegov pogreb, ki je bil bolj podoben zmagovalnemu obhodu kot pa žalnemu sprevodu.

+

Od kod uspeh Štefanovega življenja?

Gospod Štefan je bil odličen pevec in pevovodja, a še bolj ČLO-

VEK TEMELJITEGA VERSKEGA PREPRIČANJA IN TRDNEGA ZNAČAJA.

Življenje ga je učilo. Posebno po drugi svetovni vojni je vidno dozoreval v moža, **ki vé, kaj je in kaj hoče**. Vedno bolj je rastel v zavednega slovenskega katoličana.

In temu idealu je posvetil vse sile. Prirojena vestnost mu ni dopuščala, da bi na kateremkoli področju ostal na pol pota. Moremo si misliti, kako dolgo pot je moral prehoditi od neukega kmečkega fanta do pevovodja, ki je nastopal tudi pred mednarodnim občinstvom in na katerega so z občudovanjem gledali celo šolani glasbeniki!

Bog sam ve, koliko noči je prebedel ob notah! In zjutraj ga ni čakala mehka postelja, marveč težko delo v rudniškem prahu.

Čemu vse to?

Preganjala ga je zavest dolžnosti.

Gospod Štefan je razumel svoj čas. Poznal je klic nadškofa Jegliča: „Naši časi so veliki in veliki časi potrebujejo velikih ljudi!“ Jasne so bile njegove ideje o problemih sodobnosti, gledal je stisko našega naroda in to mu ni dalo miru.

Ni mislil nase, pač pa na našo skupno stvar.

Zelet je biti koristen, hotel je sodelovati, pomagati.

Zato je poleg pevovodstva sprejel še režisersko službo in poverjeništvu za slovenski katoliški tisk.

Vse to mu je dalo ogromno dela in skrbi. In za vse to ni prejel nobene plače, nobene zahvale, pač pa često kritiko in nerazumevanje.

+

1 9 6 2

N L

9

Štefan Rogelj, rudar, pevovodja in režiser
med rojaki v Belgiji

A ni obupal.

Bil je v resnici velik mož. Njegova ljubezen, vztrajnost in zvestoba niso poznale mejá.

S kakšno muko je učil otroke za slovenske prireditve! Zaradi nudarske bolezni mu je v zadnjih leith često sredi vaje zmanjkalo zraka, da se je moral nasloniti na stol in počivati. Ni se preveč razburjal, če so se mu otroci medtem razbežali. Ko je spet prišel nekoliko k sebi, jih je mirno zbral ter nadaljeval s poukom, dokler ni stvar gladko tekla.

V sosednem naselju je, že zelo opešan, v večurni pevski vaji pošteno zmučil pevce. In čudil se je, da je sam tisti dan bil še tako močan. A ko se je vrnil domov, je kmalu začutil posledice. Celo noč je v kuhinji brez spanca presloneč ob mizi, ker mu pomanjkaj nje zraka ni dovolilo, da bi se ulegel.

Sličnih primerov bi mogli navesti na desetine.

In za vse te nadčloveške žrtve in napore ni imel drugega plačila kot zadoščenje, da

so njegovi pevci in igralci polni dvorani rojakov pričarali lep košček domovine v tujini.

+

Zadnje mesece pa je g. Štefan že tako opešal, da je moral opustiti vse prosvetno delo.

Veliko je trpel. Vedel je, da se bliža slovo. A še tedaj je delal za nas, morda še uspešneje kot prej.

Tedaj je veliko molil in trpel v spravo za svoje grehe, za naše grehe, za blagor domovine in za rešitev vsega sveta.

Z zadnjimi močmi je še prihajal k službi božji.

Gospod Štefan je dozoreval za večnost.

+

Ko se je v bolnici že boril s smrtjo, je še vedno mislil na nas. Skrbela ga je slovenska proslava v počastitev stoletnice Slomškove smrti. Dan pred smrtjo je še naročal sinu, ki je prihitel k njemu:

„Ne skrbite zame! Glejte, da bo jutri na prireditvi vse v redu!“

In je bilo vse v redu.

Le pripomniti moramo, da je g. Štefan Rogelj, naš največji „slomškar“, drugi del Slomškove prireditve gledal že iz večnosti. Vsekakor pomenljivo!

Lepšega datuma si za svoj rojstni dan večnosti res ni mogel želeti.

Ob njegovi postelji so našli nedokončano pismo, s katerim je vsem Slovincem, zbranim na Slomškovem slavlju, želel poslati svoje pozdrave.

„Glejte, kako umira pravičnik!“

+

Življenjski zgled Štefana Roglja nam, bratje in sestre, kaže, česa je sposoben človek, ki nekaj res hoče in zna svoje napore postaviti na zdravo podlago.

Potrebujemo posnemavcev!

Potrebujemo novih Štefanov Rogljev!

Dela je ogromno!

Mladina, kje si? Kje so tvoji ideali?

Se bojiš žrtev in naporov?

Hej, mladina, misli na klic nadškofa Jegliča: „Živimo v velikih časih in veliki časi potrebujejo velikih ljudi!“

V-ko.

V globina

Kako je čudno, da včasih iste prilike, iste razmere tako različno vplivajo na ljudi! Res je, da je človek pod vplivom svoje okolice, a vendar ni zanj ta odločilna. Kaj je v globinah naše duše, da je tako različno podvržena zunanjim vplivom? Ali ni morda v njej kaj takega, da dá odgovor na to vprašanje?

Že pred časom sta med drugimi šla tudi dva angleška dijaka na delo v slavne „brigade“ tam nekje pod Zagrebom. Hotela sta graditi „novi svet“, pa sta ga kmalu dobobra spoznala. Oba sta se vrnila; sedaj je prvi katoliški duhovnik, drugi si je sam vzel življenje.

Ko sta odšla, prvi ni bil niti katoličan. Pogledal pa je tako globoko v življenje in vzgojo, ki jo nudijo „brigade“, da je videl veliko zlo, ki pod lepo besedo popolne svobode uničuje človeka samega. Imel je toliko volje, da je vzdržal, po povratku na Angleško je postal katoličan in kmalu nato vstopil v semenišče. Res se ga je prijelo ime „udarnik“, a ne začudite se, če vam lepo na vaš „Good morning“ odgovori „Dobro jutro!“; je pa med najboljšimi duhovniki.

Njegovega prijatelja, tudi dijaka, je zamikala „svoboda“, ki je tam ne more biti, mislimo namreč na nagone, ki so slepi ter jim mora biti vodnik razum, krmar pa krepka volja. Tako si je privoščil svobodne ljubezni, ki mu je poklonila kot svoj dar spol-

no bolezen. Morda ga je bilo sram, da bi poiskal pomoči pri zdravniku, ali je bilo kaj drugega, da se kar ni mogel pozdraviti tudi ne po vrnitvi domov. Še bolj je hiral tudi duhovno v svojem notranjem življenju. Življenje se mu je zagnusilo, dokler si ga ni sam vzel. Sodna obravnava je le ugotovila: „Samomor zaradi notranje neuravnovešenosti!“

Rekli bi, da so zunanje prilike pri obeh bile iste. Zato moramo poiskati odgovor le v globinah njiju duš: v spoznanju, da je zlo zares zlo, pa četudi je oblečeno v svilo, in da mora voditi življenje tudi krepka volja, ki je pokorna razumu in ne nagonom ali strastem.

Kako človek kasneje lahko objokuje leta, ko je imel čas, da bi se pripravil za življenje in bi bil kaj drugega, kot pa je! Nekateri stopi v zgodovino, drugega zgodovina hitro pokrije s pozabo. Pravijo, da je umetniško delo le deset odstotkov navdihnjenja, a devetdeset odstotkov znoja. Naj bo kakor koli: vodnik v življenje naj bo jasen razum in odločna volja!

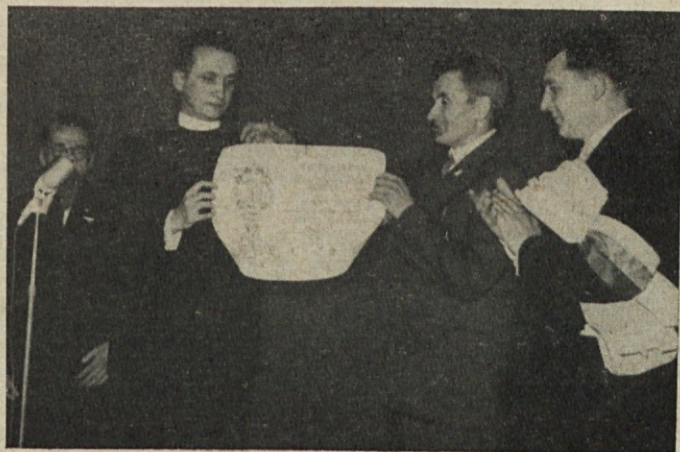
N A S V E T

● Če si v veliki stiski, če te mučijo hude skušnjave ali kako drugače trpiš in si potreben božje pomoči, zateci se k vernim dušam tistih rajnih duhovnikov, ki so v vicah najbolj pozabljene in zapuščene. Boš videl, da ti bodo pomagale, če je le stvar, katero želiš doseči, v skladu z božjimi načrti in tebi v zveličanje. (Iz „Božje besede“)

Že močno opešanega Stefana Roglja je Slovensko katoliško pevsko in prosvetno društvo „Slovesek“, v Eisdeni v Belgiji imenovalo za čast. predsednika (2. od leve).

Magrobniea

(Iz pesmi, ki jo je spisal
dr. I. Tul)

*Pismo moje, angel, nesi
tja na tibi mirodvor
in položi ga k cipresi
ali pod zeleni bor.*

*Čim je večja pa daljava,
ki osebe tu deli,
bolj nam duša vztrepetava,
polna teženj in skrbi.*

*Pismo materi poslala
žalostna bi danes hči,
da pri nji bi žalovala,
ki že dolgo v grobu spi.*

*Sin spominja se očeta,
ki v Gospodu je zaspal,
rad bi kakor druga leta
luč na grobu mu prižgal.*

*Milo jadikuje žena,
kar zapustil jo je mož;
zdaj na svetu osamljena
mu sadi na grobu rož.*

*Tudi mož okoli tava
žalosten, pobit, potrť;
duh njegov le k ženi splava,
ki pobrala jo je smrt.*

*Mati se po sinčku joka,
ki k nebesom je zletel;
oče tam za hčerko stoka,
ker edinko je imel.*

*Bratec sestro, sestra brata
rada videla bi še;
a zaprla so se vrata
in zaman želi srcé.*

*Morda tudi v božji njivi
spi že dušni tvoj pastir,
ki ti v skrbi ljubeznivi
je prinašal srčni mir...*

*V tihem grobu utihnilo
tudi ono je srcé,
ki tako te je ljubilo
in ti lajšalo gorje.*

*Angel, sliši, odgovora
čakal bodem pozno v noč;
odgovora z mirodvora,
upno tja h grobovom zroč.*

*Ko premagal me je spanec,
sem zasanjal ta prizor:
da je božji mi poslanec
že prinesel odgovor:*

*„Spoved, obhajilo, maše
duše v vicah tolažé
in na svetu duše vaše
v lepih čednostih krepé!“*

*Pride nekdan dan vstajenja,
vsi grobovi se odpro,
in takrat bo čas združenja,
ko dospemo vsi v nebo.*

Poslala za „Našo luč“ rojakinja iz Nemčije s pripombo:

„Ko listje rumeni
in velo že odpada,

nas vedno trdna nada
na večnost spet budi.“

Kaj je res?

*Molitev je brez vrednosti. Le kakšen pomen
naj ima na primer molitev za lepo vreme, za
zdravje, v nevarnostih in podobno?*

Molitev ni nekako čarodejno sredstvo! To je prvo, kar si moramo zapomniti. Molitev lahko pomaga in je že dostikrat pomagala, če je Bog tako hotel. A ni prave krščanske molitve brez tihega in vseobsegajočega pristanka: Zgodi se Tvoja volja!

V svoji omejenosti mi dejansko dostikrat prosimo in molimo za reči, ki bi nam bile v škodo. Če Bog torej teh prošenj ne usliši, potem je to nam v dobro! On bolje ve, kaj nam koristi, kot pa mi sami! Zato tudi „uspešnost“ molitve — če smemo tako govoriti — ni v tem, da se nam takoj vse zgodi, za kar smo prosili, temveč v tem, da se popolnoma predamo Bogu v zaupanju in poslušnosti do njega. Če smo to dosegli, to razpoloženje in občutje popolne odvisnosti in otroškega zaupanja, potem smo se naučili in znamo prav moliti. Potem pa tudi ne bomo več prosili za

reči, ki bi nam bile lahko v škodo, temveč za take, ki so nam res v korist. In tedaj bomo naenkrat začutili, kako nas Bog uslišuje, vedno in v izdatnejši meni, kot bi to sami pričakovali. —

Molitev je izgubljanje časa; delo je koristnejše opravilo!

Za vernega kristjana molitev nikdar ni izgubljen čas! Prav narobe: najbolje izkoriščen čas! Saj nismo na svetu, da bi samo delali, producirali in garali, nismo stroji, temveč ljudje, ustvarjeni od Boga. Ta svoj odnos, da smo namreč od Njega ustvarjeni, moramo tudi priznavati; to storimo najlepše in najbolj v molitvi. Molitev, čaščenje Boga je zato najpristnejši izraz naše odvisnosti od Njega. Delo pa naj to molitev spremlja, da bo izraz prave, ne samo hlinjene pobožnosti. —

Kaj pa ima Bog od tega, če molimo?

Seveda Bog naših molitev ne potrebuje, je lahko brez njih. Bog zaradi tega ne postane ubog, ubožnejši postajamo mi! Tvoj oče prav nič ne pridobi, če mu redno pišeš in se ga spo-

minjaš iz tujine; a če bi mu ne pisal, bi s tem pokazal, da si nehvaležen, nespoštljiv in do skrajnosti neolikan sin. Nespoštljiv in nehvaležen do Boga je, kdor ne moli. Nad samim seboj, ne nad Bogom se maščuje, če ne moli. —

Veliko jih moli le z ustnicami, na zunaj.

To je možno, večkrat tudi res. A tako molitev je že Kristus sam grajal. Vsaka stvar se pri ljudeh lahko spremeni v slabo, tudi molitev. Vendar niso vsi, ki molijo, taki, kot ti praviš. Saj končno nikomur ne vidiš v srce. Sicer je pa tisti, ki moli le na zunaj, vseeno boljši od onega, ki sploh noče moliti. Ta vsaj moli, čeprav slabo. —

Jaz ne molim, a vseeno pošteno živim!

Kako dolgo še?

Ob vesoljnem cerkvenem zboru

Pred začetkom vesoljnega cerkvenega zбора se je podal papež Janez XXIII. na romanje na znano Marijino božjo pot v Loretto v srednji Italiji. S tem dejanjem je znova opozoril krščanski svet, naj prosi božjo Mater milosti za dober uspeh vesoljnega koncila.

Spotoma se je ustavil tudi v Assisiju, kjer je deloval in umrl sv. Frančišek Asiški, ustanovitelj frančiškanskega, minoritskega in kapucinskega reda. Ta svetnik je imel v svoji dobi silen vpliv na ljudi. Razdal je, kar je imel, in je postal ubog, da bi pridobil duše za Kristusa. Sedanji čas luksuznega življenja in hlepenja za imetjem kliče po Frančiškovem duhu.

S proslave 500-letnice ljubljanske škofije

Proslava 500-letnice ustanovitve ljubljanske škofije je dosegla svoj višek 8. in 9. septembra v ljubljanski stolnici. Na predvečer je bil cerkveni koncert, v nedeljo pa slovesna služba božja, ki so ji prisostvovali poleg domačih cerkvenih odličnikov tudi zastopniki Hrvatov in našega izseljenstva. Pri slavnostnem kosilu je govoril v imenu ameriških Slovencev msgr. Alojzij Baznik, v imenu izseljencev po zapadni Evropi pa duh. svétnik g. Božidar Tensundern.

Naj tu navedemo odlomek iz slavnostnega govora v stolnici. Ta govor je imel

prevz. g. nadškof dr. Vovk; zaradi svoje bolehnosti ga je le začel, naprej pa ga je bral njegov namestnik generalni vikar dr. Jože Pogačnik.

„Kaj bi pomenila petstoletnica ob porušeni in zapušчениh cerkvah, kaj ob mrtvih in brezverskih srcih! Tako pa po petsto letih vera v naših srcih še gori, da z velikimi žrtvami obnovljamo in polnimo svoje cerkve in da smo se na ta jubilej tako ganljivo in spodbudno obnavljali tudi duhovno v misi-jonih.

Noben slovenski rod še ni bil postavljen

Štefan Rogelj
s svojim pevskim
zborom na svetovni
razstavi leta 1958
v Bruslju.

na tako odgovorno mesto kakor naš. Živimo v silnih časih, ko se lomijo svetovi. Ali bomo mogli rešiti sebi in prihodnjim rodovom tiste največje vrednosti življenja, ki nam niso dane le za pet sto, tudi ne za tisoč let, ampak za vekomaj? Bomo — toda samo z enim pogojem: da se ne izneverimo Bogu in življenju! Če se pomehkužimo in bomo sebično iskali le svojih užitkov, bo naš narod najden prelahak in izbrisan bo s površja zemlje. Naši starši so spoštovali svetost zakona, zato je Bog blagoslovil naš narod, da je rasel in se množil, da je celil strašne rane, ki mu jih je sekal čas, da smo se množili doma in dali še svetu spodoben delež. Samo iz take resne službe Bogu in življenju se bomo ohranili tudi zanaprej. Zato tisočkrat hvala junakom te službe iz vere v Boga, posebej še tistim, ki so v obrambi vere in naroda umirali. „Očem nespametnih so se zdeli mrtvi, njih odhod je veljal za nesrečno ločitev od nas, za uničenje, oni pa so v miru“ (Modr 3, 2—3).

Skozi petsto let nam je Bog obujal duhovniških poklicev, da je Cerkev lahko pošiljala svojim vernikom škofo in duhovnike, da so učili, sodili, vodili, molili in darovali. Brez njih bi bili studenci božjih milosti usahnili, ker nam jih Bog naklanja po svojih

srednikih-duhovnikih kljub njihovemu človeškemu. Zato vas ob tej slovesni priložnosti na ves glas prosim, zlasti vas najmlajše: Obujajte voljo in željo, da vas Bog pokliče; junaško poslušajte klic in verjemite, da boste svojega junaštva veseli kljub vsem naporam. Vsi pa podpirajte delo, odgovorno in težko delo, z molitvijo in žrtvami, da ostanejo duhovniki v svoji službi sveti in močni, polni Svetega Duha v vodstvu duš. „Žetev je velika, delavcev pa malo. Prosite torej Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev“ (Mt 9, 37—8).

V noben kelih ni točil Bog samega pelina; celó svojemu Odrešeniku je poslal na križev pot Simona Cirenskega. Ni je noči tako temne, da bi tam kje v daljavi ne trepetala ponižna rdeča luč, tolažba srcu; ni ga kraja tako pustega, da bi se med kamenjem ne skrivala zelena jasica.“

Ob zaključku se je nadškof spomnil tudi izseljencev širom sveta in dejal:

„Ob tej priložnosti pa ne morem mimo vseh tistih, ki so razkropljeni po širnem svetu, pa so danes v mislih z nami. Kruh jim reže tujina, pa jim je domovina še vedno draga. Pozdravljeni, sinovi in hčere, iz svoje domovine! Blagoslov iz domače nadškofije naj bo z vami!“

— — — — — Peklenski STROJ — — — — —

Obraz mu je zakrivala maska iz plastike. V eni roki je stiskal samokres, v drugi cenen električni vžigalnik. V strani jopiča, ki si ga je bil sam naredil, je všil polno dinamičnih nabojev. Blaznež!

„Ako mi ne daste vsega denarja in me mirno ne odpustite iz banke, bo zletela v zrak hiša in vi vsi!“ je vpil.

V tem trenutku (tako poroča policijski nadzornik iz Montreala) sem bil klíčan na banko Toronto-Dominion na Cesti sv. Lavrencija. Tisto popoldne je močno deževalo in na cesti ni bilo videti človeka. Le nekaj policajev je stalo pred bančnim poslopjem. Znotraj je bilo ducat uradnikov, osem upnikov in tisti blazni vlomilec.

Ko sem se približal vhodu, je počil strel. Koščki razbite šipe so zažvenketali po tleh. „Hitro noter!“ sem zavpil in tudi sam sko-

čil med drugimi policaji v poslopje. Stražnik, ki je streljal, je držal še kadeči se samokres v roki.

Blazneža smo našli sesedenega na stolu. Začuden nas je motnil. Ni bil mrtev. Krogla ga je le omamila. Najprej sem mu iztrgal iz rok električni vžigalnik, potem pa kos za kosom razrešil naboje dinamita. Devetintrideset jih je imel pod jopico.

Nevarnost je minila in z njo tudi napetost. Navzoči so se mirno pogovarjali o dogodku. Nekdo je blaznežu stgal masko z obraza. Ko je blagajničarka pod njo opazila čeden obraz, je rekla začudeno: „Tak lep mladenič! Mislite, da bo umrl?“

„Tega še ne vemo,“ sem bil kratek. „Kdo izmed nas naj bi to vedel? Ta dogodivščina nas le uči, da je treba biti vedno pripravljen in živeti v milosti.“

Bančno poslopje sem zapustil v upanju, da je konec dnevnega napora in morem mirno domov.

„Čisto izčrpan sem mi zdiš,“ me je nagovorila žena, ko sem ji pripovedoval o čednem fantu s kodrastimi lasmi in naboji dinamita pod jopičem in kako je strel rešil napeti položaj.

Žena me je silila, naj bi legel in se odpočil. Pa nisem mogel zatisniti oči. Preveč sem bil razburjen.

„Najbolje je, da začnem s svojim ‚konjičkom‘, s čopičem,“ sem si rekel. In res, slikanje me je pomirilo kot vedno. Medtem sem razmišljal o svojem poklicu, ki me tolikokrat privede v smrtno nevarnost. Pa je bil moj poklic v tem oziru res kaj posebnega? Mar nismo vsi vedno blizu smrti? Ljudje v banki so bili v isti nevarnosti kot jaz. Tudi nihče ne ve, če ga ne bo med tem in onim utripom srca zadela kap. Edina razlika med menoj in drugimi ljudmi je v tem, da se tega dejstva prav zaradi svojega poklica še posebno zavedam. Zato si tudi prizadevam vedno živeti v milosti, kar pomeni, da mora biti stanje med menoj in Bogom vedno razčiščeno. Kdor ve, da bo umrl, si prizadeva, da bi ga Stvarnik ob uri ločitve ne zavrgel, pač pa sprejel k sebi. Ko grem k spovedi, prejmem sv. obhajilo in se čutim blizu Stvarniku, tedaj se šele zavedam, kaj bi pomenilo umreti v tem stanju! Ničesar se mi ne bi bilo treba bati.

V pisarni je zazvonil telefon.

„Da, takoj mu bom sporočila,“ sem razločil ženin glas. In že je bila pri vratih:

„Leo, kličejo te, v mesto moraš!“ je rekla v skrbeh. „Blaznež je tudi na glavni postaji nastavljal peklenški stroj!“ je še dodala.

Potem sem zvedel, da je vlomilec, ko je ležal v bolnici, še enkrat prišel do zavesti. Vprašal je po času in izjavil, da je tudi na postaji pustil bombo, ki bo ob petih popoldne eksplodirala. Nato je za vedno izgubil zavest.

Kam naj bi bil vtaknil bombo? Stražniki so v njegovem žepu našli ključ s številko 362. Telefoni so zabrnili po vseh policijskih centralah in klicali hotele, šole, klube, garderobe itd., če poznajo ključavnico s številko 362. Končno se je javila glavna železniška postaja.

V predalu 362 so iztaknili rjavo torbico, iz katere se je čulo tiktakanje ure. Tedaj so klicali mene.

Čakalnica je bila v trenutku izpraznjena. Ura na nasprotni steni je kazala 20.32. Zakaj se je eksplozija zakasnila za tri ure in pol?

Smrtna tišina je vladala v prostorni čakalnici. Pri vratih je stalo nekaj policajev in en reporter.

Odložil sem plašč in gumijaste čevlje. Najmanjša vlaga bi lahko povečala nevarnost eksplozije. Potem sem se počasi pomikal po prazni, dolgi dvorani. Koraki so togo odmevali od stropa in sten. „Moj Bog! Zal mi je, da sem grešil, da sem Te žalil,“ mi je kar samo privrelo iz duše. „Trdno sklenem, da bom s pomočjo Tvoje milosti izboljšal svoje življenje. Amen.“

Kaj bo, če bi napravil en sam napačen gib?!

„Fantje“ so prišli čestitat Stefanu Roglju (v sredini na koncu mize sedeč) za god.

Ko sem se sklonil k torbici, sem začul grozljivo tiktakanje, ki je prihajalo iz nje. Ko sem še bolj napel ušesa, sem mogel razločiti dvoje različnih udarjanj: eno glasneje, drugo tišje — tik — tak — tik — tak... Srce mi je udarjalo, da sem bil v strahu, da mi ne poči.

Kot navadno, kadar sem bil v veliki nevarnosti, sem začel govoriti sam s seboj: „Natančno poglej, Plouffe! — Zakaj bomba ni eksplodirala? Hitro prekini zvezo. Primi zavitek na obeh koncih in počasi ven...!“

Par majhnih zavitkov, v njih olje za lase. Potem budilka in nato še ena budilka. Na kazalce te so bili privezani tenki konci žice. „Čemu dve budilki, Plouffe? A, — seveda! Ko bi ga bil kak stražnik preiskal, bi bil pokazal le prvo, navadno. Navihani fant! Znašel se je. Pa ni nič pomagalo. In kam vodijo te žice? Aha, iz tele škatljice peljejo. Svetle, skrbno zvarjene žice, mojstrsko delo!

In kam vodijo, Plouffe? Navzdol, proti dnu torbice. — Pa, kaj še čakaš...!“

Obraz se mi je kopal v znoj. „Sedaj pa previdno, Plouffe!“ sem še enkrat dejal sam sebi. „Stegni levo roko noter in stisni žice. Pa ne spusti! Tako, zdaj pa desnico... Trdno sklenem, da bom s Tvojo milostjo...“

„Sedaj potegni!“ sem sam sebi zapovedal. — Nič! — Vse je ostalo mirno, le budilki sta tiktakali naprej. Obrisal sem znoj s čela in segel po nabojih dinamita, ki so bili povezani s kazalci ure. Pet nabojev sem našel. Med kazalce ure pa so se vpletle tri volnene nitke, ki naj bi blažile tiktakanje, a so izolirale stike! To je bil torej vzrok, da bomba ni eksplodirala ob petih popoldne, ko je bilo na postaji dva tisoč potnikov. Rešile so jih tri volnene nitke!

Meja med življenjem in smrtjo je večkrat tanjša, kot si jo predstavljamo. Zato velja: Bodi vedno pripravljen!

Goriški slavček

*Odrpto srce in odrpte roke
imej za trpečega brata;
a trdno zapahni uho in srce,
ko trka sovraštvu na vrata!*

Simon Gregorčič

Med najbolj priljubljene in najboljše slovenske pesnike spada Simon Gregorčič. Segel je tako globoko v ljudsko dušo, da ga slovensko ljudstvo ne bo nikdar pozabilo.

Rodil se je 15. vinotoka 1844 v planinski vasi Vrsno na levem bregu Soče na Goriškem. Tukaj so imeli Gregorčičevi starši majhno kmetijo. Mlada leta je torej preživel v planinskem rajju pod mogočnim Krnom in ob bre-

govih bistre Soče, o kateri je pozneje spesnil krasno preroško pesem.

Gimnazijo in bogoslovje je študiral v Gorici kot priden, zgleden in odličen dijak. Zlasti se je zanimal za slovensko slovstvo.

Kaplanoval je v Kobariidu in Braniku v sončni Vipavski dolini. Tja so ga premestili, ker je bil rahlega zdravja. Vendar se v nove razmere ni mogel prav vživeti. Pozneje je služboval kot vikar na Gradišču. Ljudje so ga povsod cenili in ljubili. Saj se je kot duhovnik in pesnik ves posvetil svojemu ljudstvu: živel zanj, se veselil z njim v veselju, ga tolažil v bridkostih, mu kazal pot do sreče, mu užigal plamen ljubezni do domovine, ki jo je sam tako iskreno ljubil.

Zaradi bolehnosti je kmalu šel v pokoj v Gorico, kjer je 24. listopada 1906 odpotoval v večnost pet še neizpeto pesem večne Lepote in Resnice. Prepeljali so ga v domačo vas, od tam pa na bližnje Libušnje, kamor spada Vrsno in kjer počiva po lastni želji.

Iz večine njegovih pesmi diha topla ljubezen do sončne domovine in krasnih planin, odmeva vsa naša zemlja in za njim jo prepeva naš narod. To je pesem slovenskih gorá in polja, slovenskih logov. — Bolela ga je krivica in se je zato v svojih pesmih pritoževal nad kri-

vičniki. Njegove pesmi, v katerih torej opeva lepoto narave, slavi domovino in se zavzema za pravico, so tako lepe in preproste, da mu pravimo zaradi njih „Goriški slavček“. Posebno ga ljubi mladina, ker je vedno mil, nežen in rahločuten. Mnogo njegovih pesmi je uglasbenih, nekatere so celo ponarodele, n. pr.: „Njega ni“.

Gregorčičeve pesmi lahko razdelimo v tri skupine:

1. Pesmi, v katerih izraža svoja notranja doživetja, n. pr.: „Pogled v nedolžno oko“.

2. Pesmi, ki jih označuje ljubezen do domovine, n. pr.: „Domovini“, „Naša zvezda“, „Mojo srčno kri škropite“, „Z vencem tem ovenčam Slavo“.

3. Prigodne pesmi, v katerih poje o trpljenju, ljubezni, pravici, človeškem življenju...; n. pr.: „Sam“, „Življenje ni praznik“, „Soči“, o kateri je Gregorčič pravilno napovedal, da jo bo naša kri pojila, a sovražna kalila.

Svoje pesmi je objavljaval v „Glasniku“, „Zvonu“, „Slovanu“. Izšli so poleg „Joba“ 3 zvezki „Poezij“. Prvi zvezek je nosil častno ime „Zlata knjiga“. Mohorjeva družba je pozneje izdala zbirko Gregorčičevih „Izbranih pesmi“.

Tudi danes bi Gregorčič vroče klical, ko bi razmišljal o sedanji žalostni usodi našega naroda:

*Pridi, zvezda naša, pridi,
jasne v nas upri oči,
naj moj dom te zopet vidi,
zlata zvezda srečnih dni!*

In tem iskrenje bi molil:

*To prošnjo le usliši, Večni,
oh, ne molim je zase,
molim jo za dom nesrečni:
zjasni zvezde mu temné!*

Iz „Božjih stezic“

● Bolje je resno se lotiti neke srednje reči, kakor večno sanjariti o nečem popolnem. (P. Palau)

● Če sol poskusimo samo zase, je trpka, kljub temu pa je najboljša začimba, ki daje jedem pravi okus. Podobno so težave sol našega življenja. (Baden-Powell)

● Duše so kakor bakle, ki se vžigajo druga ob drugi. (Plotin)

Tihi mrak zemljo pokriva

Tihi mrak zemljo pokriva,
luna sred' neba vesla;
v gozdu slavec že počiva,
pesmic milih ne žvrglja.

Božji sel skrbno iz raja
v solzne kraje pride spet,
s spanjem utrujene navdaja,
pokoji nosi križem svet.

Ne žaluje več sirota,
rana več je ne boli,
ker jo v tihi sen zamota,
žalost vsako prepodi.

Narodna pesem

Za dobro voljo

Suhec in debeluhar sta na vogalu bloka prodajala dolgčas, pa sta vmes drug drugega hotela zbadati. Suhec se je spravil nad debeluharja in mu je začel praviti:

„Slišal sem, da bo treba odslej na ‚busih‘ plačati za vožnjo po teži.“

Debeluhar ga pisano pogleda in mu odvrne:

„Hm, to bo pa za tebe prav neprijetno! Če boš sam stal na vogalu, čakajoč na avtobus, se ta zaradi tvojih par kosti sploh ne bo več ustavil!“

Živ in mrtev. — Učitelj je spraševal novosprejete otroke v šoli:

„Kaj je tvoj oče?“

„Jakec mu odgovori: „Mrtev!“

Učitelj: „To je sicer žalostno, a hočem vedeti, kaj je bil tvoj oče, preden je umrl?“

Jakec mu glasno odgovori: „Živ!“

Nevarnost. — „Tako pa spet ni treba vpiti!“ je rekel filmski komik Rühmann sosed v trolejbusu.

„Najprej mi stopi na kurje oko,“ se ženska ni dala pomiriti, „zdaj pa je še predren!“

„Prosim vas, mirno kri,“ se je sklonil k njej, „saj si bodo sopotniki mislili, da sva mož in žena.“

Ogorčenje. — Bolnik (ki je ravno prejel račun od zdravnika): „Najprej mi je ta človek prepovedal vživati preveč ošoljeno, zdaj mi pa sam pošlje račun tako ošoljen!“

Na Gorenjskem je vse poletje lomastil medved, ki mu diši meso. Septembra se je potikal po Jelovici in uničil tudi neko kravo, a je ni požrl. Odgriznil ji je le vime. Lovcem je doslej vedno ušel. — V Sodražici so ustanovili nov obrat usnjene galanterije. — V Piranu so tudi letos priredili „Krst pomorščakov“. — V Ptujju so imeli razstavo „Denar v Sloveniji skozi stoletja“.

Železno mašo, to je 70 let mašništva, je praznoval v Kranju gimnazijski katehet v pokoju, 93-letni dr. Alfonz Levičnik. — Na goriškem območju je sedaj 32 urejenih prehodov za mali obmejni promet med Jugoslavijo in Italijo. V prvih letošnjih osmih mesecih je prestopilo mejo 668.355 ljudi iz Jugoslavije, v nasprotno smer (iz Italije) pa 229.445. — S 1. oktobrom je tudi v Jugoslaviji stopil v veljavo prometni odlok o znakih za stoječa vozila na javnih cestah (izvzeta so le motorna kolesa). Predpisani znak ima obliko enakostraničnega trikotnika s svetilkajočimi se robovi (za ponoči). — Dve novi vodni elektrarni bodo začeli graditi ob Soči in sicer v Trnovem in v Solkanu.

Medtem ko pod Jugoslavijo — razen v cerkvah mariborske škofije in v edinem verskem lističu „Družina“ — niso stoletnice Slomškove smrti nič posebej omenjali, so se tega dogodka spomnili vsi naši slovenski listi izven Jugoslavije. Koroški Slovenci so se zbrali ob cerkvi sv. Katarine nad Šmihelom pri Pliberku, ki jo je škof Slomšek sam posvetil. Goričani in Tržačani so se spomnili Slomška v velikem slavu na Opčinah.

V Moskvi so izdali v ruskem prevodu pesmi Otona Župančiča.

Deloma nekvalificirana izdelava raznih kozmetičnih preparatov, mil in vsakovrstnih pralnih in čistilnih sredstev v Jugoslaviji povzroča različna kožna obolenja (n. pr. vnetja, gnojenja, ekceme itd.). Javnost zahteva prepoved uporabe toksičnih in preveč alkalnih snovi pri izdelovanju teh sredstev, nadalje točnejša navodila glede uporabe in poostreno kontrolo nad proizvodnjo.

Z letošnjim oktobrom bodo po sklepu

Zveznega izvršnega sveta zvišali cene moki in kruhu, ker so zvišali tudi odkupne cene za kmetijske proizvode. Povprečno povišanje cene kruha je 15 dinarjev pri 1 kg. V zvezi s to podražitvijo bodo nekoliko zvišali tudi plače in rente. — V Čateških Toplicah so zgradili velike zasteklene rastlinjake; za njih ogrevanje bodo uporabljali tamkajšnjo termalno vodo. S poskusnim obratovanjem so začeli v začetku oktobra. — Razstavo slovenske dramatike, njenega razvoja od njenih začetkov do današnjih dni, so odprli v Mariboru. — V Murski Soboti so se zopet posvetovali o čim boljši ureditvi odnosov do madžarske narodne manjšine v Pomurju in utrditvi njenih pravic. Dvojezični pouk po tamkajšnjih šolah je bil že pred leti uveden; krajevne oblasti si tudi zelo prizadevajo uvesti dvojezičnost tudi po vseh javnih službah oz. uradih.

V Jugoslaviji oboli letno okrog 40.000 ljudi za rakom; 15 odst. vseh smrtnih slučajev je zaradi te zahrbitne bolezni. Zato so začeli proti njej temeljito borbo; v Sloveniji jo vodi Onkološki inštitut. — Število motoriziranih turistov se je letos v prvih 8 mesecih povečalo od lanskih 438.000 na 523.000. Če bi se stanje cest še izboljšalo, bi jih bilo verjetno še več. — V Portorožu (hotel „Palace“) so obnovili znano termalno kopalnišče, ki bo odprto tudi v izvensezonskih mesecih. — Italijanska radio-televizija je 29. sept. oddajala v svojem programu Cankarjevo „Zgodbo o Šimnu Sirotniku“ v italijanščini; v letošnjem maju je isto delo izvajal v francoščini švicarski Radio Lausanne. — V Bariju v Italiji so v začetku oktobra odprli razstavo sodobne jugoslovanske slikarske in kiparske umetnosti. — Simfonični orkester Slovenske filharmonije je odšel v prvi polovici oktobra na gostovanje v Švico, kjer bo pod vodstvom dirigenta Sama Hubada izvajal nekaj koncertov.

— × ◆ × —

Od vseh časopisov, ki izhajajo na svetu, je ena tretjina v Evropi, ena tretjina v Združenih državah, ostala tretjina pa drugod po svetu.

V ANGLIJI

LONDON. — Tudi na drugo nedeljo v novembru t. j. 11. novembra bomo imeli ob 5. popoldni sv. mašo v naši kapeli v Londonu.

† **Ivan Bekar.** V bolnišnici Knowle, Fareham, je umrl 22. septembra Ivan Bekar, doma iz Dan, star 68 let. Sem je prišel šele pred 4 leti. Med vojno sta mu zmrznili obe nogi ter je bila potrebna amputacija ene takoj po prihodu na Angleško. Stanje se mu je slabšalo, vendar ni bilo mogoče amputirati druge noge. Pokopan je bil 21. septembra na pokopališču New Milton. R. i. p.!

Prvi petki: Na željo bomo imeli nadalje vsak prvi petek v mesecu ob 8. zvečer sv. mašo. Pri maši poje medsllovanski zbor, po maši litanije in blagoslov. Prilika je tudi za sv. zakramente. Začeli smo že v oktobru. Dovoljenje za večerno mašo je dano do konca prihodnjega leta ter je izrecno vezano na našo kapelo v Londonu.

Slomškova proslava: Kot smo že omenili, smo imeli 23. septembra v „Našem domu“ v Londonu spomin 100-letnice smrti škofa Slomška. Sv. mašo je daroval in pridigal g. A. Orehar, direktor slovenskih duhovnikov v Buenos Airesu, ki se je takrat skupno z g. Škrbetom mudil med nami. Oba sta se pridružila drugim Slovincem, ki so se v lepem številu udeležili proslave. Nastopili so otro-

ci, ki so v vezani in nevezani besedi podali mnogo lepih misli o Slomšku in njegovem delu. Vso prireditelj je posnel tudi radio BBC.

Krst: V cerkvi Sv. Alphega, Bath, Somerset, je bil krščen 13. okt. Robert Metelko. — Čestitamo.

Blagoslov novih domov: V Northamptonu je bil blagoslovljen Kovšček dom, v Kemptonu pri Bedfordu pa Trstenjakov.

V BELGIJI

Liège — Limburg

V sredo, 19. sept. t. l., smo v Eisdenu spremljali k zadnjemu počitku izmučeno telo pokojnega Štefana Roglja. Pri tem slovesu je sodelovala vsa slovenska skupnost iz Belgije in Holandije. Navzoči so bili predsedniki vseh desetih slovenskih društev, vsi slovenski pevovodje in izredno velika množica rojakov.

Združeni pevci iz Eisdena, Genka, Charleroi in Holandije so pod vodstvom g. Ivana Kodeha že pred pokojnikovo hišo zapeli žalostinko. V sprevodu proti cerkvi so vzbujale posebno pozornost slovenske narodne noše in zastave naših društev iz Belgije in Holandije.

Cerkvena opravila je ob asistenci č. gg. Antona Ilca in Kazimira Gaberca ter doma-

Pogreb g. Štefana Roglja je bil pravi triumf.

č župnijske duhovščine vodil krajevni slov. izselj. duhovnik, ki je na božji njivi drage-mu pokojniku tudi spregovoril v slovo. V imenu društva „Slomšek“ se je poslovil pred-sednik g. Stanko Revinšek, v imenu Društva sv. Barbare predsednik g. Franc Gostiša, v imenu društva „Slavček“ tajnik g. Lojze Ja-nežič. Spregovoril je tudi g. Martin Zapot-nik, pokojnikov osebni prijatelj iz Nemčije. Moški zbor je tudi pri grobu zapel žalostin-ki.

Tako se je izseljena Slovenija dostojno poslovila od svojega najboljšega sina!

Gospod Štefan je odšel naproti obljubi, o kateri govori apostol sv. Pavel: „Nobeno oko ni videlo in nobeno uho ni slišalo, kar je Bog pripravil tistim, ki Boga ljubijo ter mu zvesto služijo“.

Pokojnikovi soprogi ge. Marti in sinu g. Viliju izrekamo iskreno krščansko sožalje.

Vabilo

Slov. društvo „Slomšek“ toplo vabi na slovenski večer, ki bo 18. nov. t. l. v rudniški dvorani v Eisdeni. Začetek ob 5. uri popoldne.

Na programu je zelo lepa veseloigra „Glavni dobitke“, ki jo bodo podali naši slovenski gostje iz Charleroi, ter nastop moških zborov iz Charleroi in Eisdena.

Pridite! Povabite tudi prijatelje! — Odbor

*

Počastitev stoletnice Slomškove smrti

Tretja nedelja v septembru 1962 je bila za Slovence v Belgiji velik dan. Slovensko kat. pevsko in prosvetno društvo „Slomšek“ v Eisdeni je prav ob prvi obletnici slovesne blagoslovitve svoje zastave z mogočno prireditvijo počastilo škofa Antona Martina Slomška ob stoletnici njegove smrti.

Iz vseh strani Belgije, iz Holandije ter celo iz Nemčije so prihiteli Slovenci. Točno ob napovedani uri se je pred dvorano oblikovala procesija, ki se je s „Slomškovo“ zastavo na čelu usmenila proti župni cerkvi. Maševal in pridigal je preč. g. Anton Orehar, direktor slov. dušnih pastirjev v Argentini. V svojem pomembnem govoru je prikazal življenje in delo škofa Slomška, ki je sijajen vzornik za naše versko, narodno in prosvetno življenje v tujini. Med službo božjo je izbrano prepeval slov. mešani zbor iz Eisdena.

Po opravlilu v cerkvi je bila v rudniški dvorani lepa kulturna prireditev.

G. Vinko Kun je v imenu društva „Slomšek“ pozdravil vse navzoče.

Naši najmlajši so se ob režiji g. Jurija Jaklja pridno naučili igre v petih slikah: „Od zibelke do groba“, ki jo je v počastitev stoletnice škofa Slomška napisal pesnik g. Mirko Kunčič.

Otroci so za svoje izvajanje doživeli navdušeno odobravanje.

Ko je nato krajevni izselj. duhovnik v ime-nu Slov. kat. misije v Belgiji prirediteljem, sodelavcem in gostom izrekel dobrodošlico in zahvalo, je prispela žalostna vest, da je v bolnici v Lanakeni umrl g. Štefan Rogelj, častni predsednik Slov. kat. društva „Slomšek“, bivši pevovodja in režiser, poverjenik za „Našo luč“ in „Katoliški glas“. Ta vest je vse navzoče globoko pretresla. Č. g. Anton Orehar je za dragega pokojnika zmolil kratko molitev, na katero je nabito polna dvorana rojakov odgovarjala v globoki zbranosti.

Smrt g. Roglja je proslavi vtisnila svoj pečat, a ker dobro poznamo pokojnikovo mišljenje, smo vedeli, da smemo s progra-mom nadaljevati, kot je bilo predvideno. Le

Naša mladina, ki je na Slomškovi spominski prireditvi v Eisdeni (Belgija) nastopila z M. Kunčičevo igro „Od zibelke do groba“

Tonček, poznejši škof Anton Slomšek, pridiga otrokom na paši. (Prizor s Slomškove proslave v Eisdenu v Kunčičevi igri „Od zibelke do groba“.)

ploskanje smo ukinali iz spoštovanja do umrlega pokojnika.

Na odru so se vrstili: ukrajinska plesna skupina iz Eisdena, slovenska folklorna skupina iz Holandije pod vodstvom gg. bratov Drenovec, moški zbor iz Charleroi pod vodstvom g. Ivana Kodeha in moški zbor društva „Slomšek“ iz Eisdena pod vodstvom g. Vilija Roglja.

Bili so res nepozabni trenutki, čeprav v čisto izrednih okoliščinah. Naši pevci in plesalci so dokazali, da naša pot gre navzgor. Drug za drugim sicer padajo stebri naše skupnosti, a na njihovo mesto stopajo drugi. Hvala Bogu!

Ob zaključku je tudi č. g. Orehar spregovornil nekaj bodrilnih besed.

Reči moremo, da smo dostojno počastili spomin enega največjih Slovencev in smo hvaležni vsem, ki so sodelovali.

Posebno zahvalo pa dolgujemo g. Viliju Roglju, ki je kljub očetovi smrti vztrajal na svojem mestu ter vodil svoj zbor, da je zapel kot še nikoli. Skof Slomšek in njegov oče pokojni g. Štefan Rogelj, naš največji „slomškar“, sta ga bila gotovo zelo vesela, mi pa smo ponosni nanj.

Da pa počastitev stoletnice Slomškove smrti ne bo šla mimo nas brez sadov, prosimo tudi mi Slomška, kot so ga naši najmlajši prosili na njegovi prireditvi:

*„Najdražji naš duhovni oče in pastir,
podeli nam svoj blagoslov, svoj božji mir!
Da preko vseh daljav, strmin in krivih cest
ostane mladi rod svetinjam tvojim zvest.
Klicar slovenstva bil si svoji domovini,
klicar slovenstva bodi tudi nam v tujini!“*

(Kunčič, „Od zibelke do groba“.)

Vse ostale vesti s področja Liège-Limburg bomo objavili v prihodnji številki.

Charleroi-Mons-Bruxelles

Krst: Družino Vilka Barič in Nives Cada-lino iz Farciennes je razveselil sinček-prvo-rojenček; rodil se je 14. sept., kntili so ga pa 23. sept. in mu dali ime Jurij.

Bolniki: V novi kliniki „Notre Dame“ v Charleroi je bila 9. sept. operirana na slepiču ga. Terezija Korene iz Lodelinsart. Operacija je dobro uspela, pozneje so pa nastopile komplikacije. Vendar je upanje, da bo kmalu okrevala. — Poslabšalo se je pa zdravstveno stanje g. Mihaela Krofl, ki bo-luje v Marcinelle (Sanatorium). — G. Francu Centa iz Farciennes se zdravje zboljšuje. — Dalj časa se je zdravila v bolnici Jumet ga. Amalija Martinšek, vdova Drolc, iz Dampremy. Ima že od februarja levo roko in ного hromo. Sedaj jo je sin Karel vzel nazaj na dom, ker v bolnici ni pomoči zanjo. Zelimo ji, da bi se ji zdravje zboljšalo!

OBVESTILO: Tudi letos bomo imeli v Charleroi slovensko MIKLAVŽEVANJE. V decembrski številki „Naše luči“ boste izvedeli točen datum in program te prireditve. Ze sedaj vsi vabljeni!

V družini Zardai-Zupanc iz Couillet v Belgiji so praznovali slovesno obhajilo in birmo hčerke Klare.

V FRANCII

Prezvzišeni g. **Rupp**, pariški pomožni škof in vrhovni ravnatelj za dušno pastirstvo izseljencev v Franciji, je bil **imenovan za škofa v Monako** in je bil 7. okt., slovesno ustoličen (kot zastopniki Slovencev so se ustoličenja udeležili g. ravnatelj Čretnik in g. C.

Naši mali v Franciji:

Drago in njegova sestra Micika ter Danijel iz Raduhove družine in Žan Pero Vogtin.

Lavrič iz Pariza ter p. Jakob Vučina iz Nice). Slovenci, med katere je škof Rupp vedno rad prišel in ki nam je povsod pomagal, kjer je le mogel, se mu za njegovo delo pristržno zahvaljujemo in mu na novem mestu želimo obilo božjega blagoslova!

Pas-de-Calais

Verouk in tečaj **slovenščine** se je že začel v septembru. Vendar je še nekaj zamudnikov. Starše naprošamo, da pohitijo z vpisom. V **Bruay** je šola vsak četrtek od 9. do 11., v **Méricourt-Mines** pa vsak četrtek od 14. do 16. ure. Starše lepo naprošamo, naj točno pošiljajo otroke, tudi tiste, ki so že odrasli.

Uradne ure so v vsakem kraju po maši, v Lievinu pa vsak petek ves dan. V tednu od 12.—17. nov. ni verouka ne uradnih ur.

Krščena sta bila 10. jun. Jean Pierre Tomc v Harnes, 5. jul. pa Erik Razložnik v Henin-Lietard. — Obema malčkoma želimo veliko zdravja in sreče!

Dne 2. okt. je vso kolonijo v Sallaumines pretresla vest o smrti ge. **Albine Mareix**, roj. Zapušek, ali Mlinarjeve gospe, kot smo jo vsi poznali. V svojem 54. letu jo je ugrabila zahrbtna bolezen, za katero je bolehala komaj dva meseca.

Slovenci ji mnogo dolgujejo, saj je rada sprejela brezdomce pod svojo gostoljubno streho. Vsa leta so imeli večino prireditvev in dvorani njene gostilne. Vse je sprejela z veliko dobroto, tako da je vsak zaslužil kosček domovine, kadar je prišel k tej hiši. Pokojnica je govorila dovršeno več jezikov, zato so ljudje vseh narodnosti radi prišli kot gostje, katerim je vedno postregla s slovensko postrežljivostjo.

Ogromna udeležba pri pogrebu 4. okt. na pokopališče v Sallaumines je pokazala njeno priljubljenost. Zapuška mater, sestro in sina z družino. Naj se v Bogu odpočije!

Pariz

Sveta maša za Slovence je **vsako nedeljo ob petih popoldne** v kapeli MONTCHEUIL, 35 rue de Sèvres, Paris 6° (métro: SEVRES-BABYLONE). Slovenske duhovnike dobite na istem naslovu od treh popoldne dalje.

Slovenska pisarna (7 rue Gutenberg, Paris 15°, pritličje-levo, métro: Charles-Michels, telefon: BLOmet 89-93) je odprta vsak torek in vsak četrtek popoldne.

Krst: Krščena je bila Marina Lilijana Gombač iz St. Denis, hčerka Antona in Marije, roj. Mezgec (botrovala sta Milan in Marija Renko).

V nedeljo, 30. sept., je imel po sveti maši

predavanje o slovenski zamejski književnosti g. Rafko Vodeb, profesor umetnosti na univerzi Propagande v Rimu.

Izlet v Reims bo priredilo Društvo Slovencev v Parizu v nedeljo, 11. novembra. Dopoldne si bomo ogledali mesto in starodavno katedralo, kjer bomo imeli sveto mašo ob enajsti uri, popoldne pa si bomo ogledali šampanjsko klet. Prijave sprejema Slovenska pisarna do 4. novembra.

REIMS. — V nedeljo, 11. novembra — ob priliki izleta pariških Slovencev — bo ob **11. uri sv. maša** za Slovence v katedrali (v kapeli za glavnim oltarjem). Vsi okoliški Slovenci ste prijazno vabljeni, da se udeležite te svete maše, kjer bo tudi priložnost za sveto spoved. — Kdor bi se od okoliških Slovencev želel udeležiti skupnega obeda, naj se najkasneje do 4. novembra prijavi Slovenski pisarni v Parizu.

ROUEN. — 15. septembra sta se v cerkvi Mont-St. Aignan poročila Slavko **Šturm**, doma iz Volarij pri Tolminu, in Bernardka **Slavič** iz Beltincev. Mladoporočencema želimo lepo življenjsko pot!

LA MACHINE (Nièvre). — Sveta maša za Slovence bo v nedeljo, 18. novembra, ob 11.15 v župni cerkvi. Sveta maša bo darovana za pokojne iz Draganove družine.

Lucija Jan, iz Janove družine iz Trois-Vèvres, se je v domovini (Šmartno pri Velenju) ob prisotnosti cele svoje družine iz Francije dne 18. 8. poročila z Ivom Škorjanc.

● **Pohitite z naročilom za MOHORSKE KNJIGE!**

Anica Balažič in Darko Gutmaher iz Loireta v Franciji

Nica

V septembrski številki „Naše luči“ smo brali lepe stvari iz Nice. Slovenci so zares pridni, ko so si s toliko požrtvovalnostjo ustvarjali **svoj dom na 6. rue de France**. Pri celotnem popisovanju je prišlo do par pomanjkljajev, ki izvirajo skoraj gotovo iz tega, ker sta bila poslana dva dopisa, pa so potem strnili oba v enega. Omeniti je treba prav gotovo, da je g. Julij **Leban** prevzel pri dovrstitvi doma na svoja ramena instalacijo elektrike. Bil je to njegov veselje in

S poroke
Slavka Šturma
in
Bernardke Slavič
(v Rouenu)
v Franciji

Polhov Lojze in ga. Valerija na dan poroke v Nici. Ob strani priči: Ferjančičev Vinko z go. Marijo.

ponos, da je mogel storiti nekaj dobrega. Izrekamo mu najtoplejšo zahvalo. — Sedaj imamo v kapelici tudi že nov tabernakelj in — kdo bi mogel verjeti! — tudi harmonij. Manjka samo še pevskega zbora. Bo tudi ta sledil? Daj Bog!

Preteklo je sicer že nekaj časa, pa vendar naj bi ne bilo prepozno, če omenimo, da sta se poročila g. **Lojze Polh** in gdč. **Valerija Gombač**. Želimo jima vse dobro v življenju. — Drugi par, ki bo poročen po vsej priliki takrat, ko bo izšla ta številka „Naše luči“, je pa gospod **Tone Trošt**, ki si je namenil gdč. **Marjano Klar**. In če Bog da, bomo spremljali to leto še dva para k oltarju. Imena teh seveda še ne izdamo, kajti veselje bo tem večje, ko bo zares poroka.

Ob Luksemburgu

TUCQUEGNIEUX-MARINE. — Tukajšnja država si vedno bolj prizadeva, da bi živela v miru s sosednjo nemško državo. V ta namen niso potrebne samo državne pogodbe, temveč tudi prijateljstvo naroda. Uvedli so nekako pobratimstvo ali dvojčkarstvo med tukajšnjimi in nemškimi mesti. Naš okraj Briey se brati z Niederhausenom.

Dne 22. septembra so prišli sem prebivalci omenjenega mesta in bili prav lepo spre-

jeti. Podprefekt je povabil tudi slovensko skupino iz Tucquegnieux in naše mandoliniste. Sli smo jim zapet par pesmi in zaigrat nekaj naših poskočnih, za kar so nas nagradili z burnim ploskanjem.

Prireditelji so se nam oprostili, da ne morejo drugega kakor plačati prevoz in ponuditi kozarec vina, ker da imajo že itak ogromno stroškov. Povedali smo jim, da ne delamo tega za denar, ampak iz ljubezni do naše domovine in našega jezika, ter da smo veseli, ko vidimo, da to naše delovanje tudi v tujini cenijo.

Lebanove v Fillières je razveselila hčerkica Veronika, ki je bila rojena 1. sept. in potem krščena 23. sept.

V Auboé se je poročila Marija Nežič, doma iz Dobrépolj na Dolenjskem, ki je vzela za moža Italijana Livija Brogi.

Poročati moramo še, da se je **Žagarjevemu Jožku** rodila čvrsta hčerkica Cvetka. Bog daj srečo, katere je imel manj njegov brat Stančeka, ki je te dni dobil drugega fantka Ivančka, pa mu je že po petih dneh umrl. Težko prizadetim staršem naše iskreno sožalje.

■ Slovenci! Ako potrebujete prevod vaših uradnih listin v francoščino, se vedno obrnite na prevajalca **JANKOVICA**, 17, rue de Belgrade, Tucquegnieux (Meurthe et Moselle), ki vam bo rad in hitro ustregel! Cene ugodne.

Iz vzhodne Lotaringije

Iz naše pisarne:

Kadar je jesen lepa, se kljub mrzli megli in hladni noči pokažejo še lepi cvetovi, ki nas še posebno razveselijo: tako sem videl na vrtu našega g. župnika Pirmana v Variz krasne vijolice, na vrtu mojega prijatelja poljskega duhovnika Chojnackega v Creutzwaldu krasno cvetje na pritlikavih jablanah. Tako so tudi mali **novorojenčki** razveselili svoje starše: Kristijan Karel Schmitt, sin Jurija in Ivanke Somensari, iz Hochwalda, krščen 23. sept., teden pozneje pa Tatjana Cvetka, hčerkica Pavla Vodopivec in Cecilije Slavinec, iz Cité la Chapelle, krščena v Merlebachu 30. sept. — Naj vsemogočni Stvarnik vanuje mlado življenje pred strupeno slano boleznijo in vseh viharjev!

Veselje sem čital na obrazih Jožefa Kotar in Milene Višnikar, ko sta si 22. sept. **obljubila zvestobo** pred oltarjem v cerkvi v Merlebachu. Bog vaju naj blagoslovi! —

Mrtvaški zvon pa še dalje naznanja žalost našim rojakom: dne 7. sept. je šel med angele mali **Jakob Mauc**, sinko Albina Mauc in Marjete Schill, komaj 7 mesecev star; umrl v Strasbourgu. — Dne 25. sept. je odšla v večnost za svojim možem **Ana Jug** iz Cuveletta. — Dne 29. sept. je umrla v Strasbourgu **Valerija Bizjak**, por. **Rokvič**, iz Freyvinga, cerkveno pokopana 2. 10. v Freyvingu. — Dne 30. sept. je policijski inspektor **Jožef Schmitt** po operaciji v Nancy zapustil svojo žalujočo ženo (roj. Figelj) in otročiče, cerkveno pokopan v Merlebachu 4. oktobra. — Dne 1. okt. se je po dolgem težkem trpljenju končalo zemsko življenje naši rojakinji **Franciški Jankovič** iz Merlebacha; cerkveno pokopana v Merlebachu 4. okt. — Vsemogočni Bog naj sprejme vse naštete rajne v nebeško domovino, sorodnike pa naj vedno spremlja zavest: Telo predragih je umrlo, a duša ni umrla; pomagajmo ji, da pride čimprej k Bogu, ki jo je ustvaril!

Ne pozabimo naših **bolnikov!** Cela vrsta naših rojakov in rojakin željno gleda popoldne, ko so v bolnicah ure za obisk — na vrata, če bo kdo izmed znanih vstopil in jim spregovoril par tolažilnih besed. Pa tudi oni, ki so doma, so veseli obiskov takih, ki znajo trpeče tolažiti. V rožnovenskem mesecu smo imeli maše po vseh kolonijah. Vedno prosimo mogočno nebeško Mater, naj se jih usmili in priporoči svojemu ljubemu Sinu! Zelo hvalevredno je, da so mnogi pravčasno poklicali duhovnika k umirajočim; tudi drugi storite isto!

V mesecu novembru bomo mislili, molili, delali dobra dela **za naše rajne**. Srečal sem moža-invalida, našega rojaka, z velikim šopom rož v rokah: „Kam pa greste, oče?“ — „Grem na pokopališče, da nesem te rože na grob svoji ženi!“ Kako lepo! Še lep venec molitvic in dobrih del — pa bomo svojim rajnim prinesli dragoceno darilo! Pridite k spovedi, darujte sv. obhajilo za svoje pokojne!

Izleti v raznobarvno jesensko naravo še niso čisto končani: naša društva še vsako lepo vreme porabljajo, da pohitè v naravo. Cerkevni zbor iz Habsterdicka je s svojimi prijatelji in znanci 8. okt. še enkrat pohitel skozi velike gozdove v Alzacijo med velike vinograde, kjer že trgajo letos zelo sladko grozdje. Z lepim petjem, z veseljem na obrazu in v srcu smo se vrnili domov in zahvalili Mariji z Brezj za krasno preživeti dan v naravi.

Spored sv. maš po raznih kolonijah je vsem v cerkvi naznanjen: v **Creutzwaldu** je

bila celo poletje v koloniji Neuland sv. maša ob 6.30 uri; v zimskem času (že od septembra dalje) pa ob 7.30 uri. Ko pride poleдика na cesti — sv. maša odpade — ostanite doma, da se ne zgodi nesreča! Pojte še vedno v Merlebachu in po vseh kolonijah pri naših mašah! Tiste pol ure smo takoj v mislih v cerkvi v domovini, kjer smo slišali morda svojo mamo ali očeta peti iste pesmi!

Začel se je 11. okt. II. vatikanski vesoljni cerkveni zbor (ekumenski koncil): vse težave, dvome, ki se vam v moderni dobi morda vzbujajo zaradi vere, Cerkve, liturgije, bo obravnaval ta cerkveni zbor. Vsi pa molimo za popoln uspeh!

Zeleč vam dušnega miru in močnega zdravja, vas pozdravlja vaš: Stanko iz Merlebacha.

V NEMČIJI

Bavarska

ZIRNDORF. — Letos se je že veliko govorilo o tako zvani „amnestiji“ ter o ureditvi odnosa do domovine. Napovedovali so boljše čase; a glej, še nikoli ni toliko slovenskih rojakov kot prav zadnje mesece iz domovine pribežalo v taborišče Zirndorf in zaprosilo za azil. Taborišče je polno, pri zadnji slovenski maši je bila kapela nabita, da še nikdar tako. —

MÜNCHEN. — Vedno več Slovencev prihaja na Bavarsko na delo — s potnimi listi iz Slovenije. Je za delavstvo v domovini res tako slabo preskrbljeno, da jim mora tujina rezati kruh? Vedno bolj se širijo govorice, da tovarne doma odpuščajo delavce. Stara Jugoslavija je poznala problem sezonskega delavstva, nova pa spet. Kje je razlika? —

Poroka: V četrtek, 20. sept., sta si v farni cerkvi St. Peter und Paul, München-Feldmoching, za vedno obljubila ljubezen in zvestobo g. Lojze Zupanec iz Rogaške Slatine in gdč. Jožefa Marn iz Višnje gore. Novoporočencema želimo božji blagoslov na skupni poti!

BEUEL-BONN. — Nemški časopis „Der deutsche Katholik im Ausland“, ki ga iz Bonna razpošiljajo po vsem svetu, je v septembrski številki prinesel poročilo o **romanju beguncev** in izseljencev v Rim letos avgusta meseca. Med drugim omenja tudi, da je v baziliki sv. Pavla izven obzidja pelo svoje pesmi 18 narodov. Dobesedno pa piše: „Pri tem sta se posebej odlikovala ukrajinski in slovenski zbor.“ — Lepo priznanje našim ljudem!

Baden - Württemberg

Kristus je nekje v sv. evangeliju dejal, da se tisti, ki je prijel za plug, ne sme ozirati nazaj, kako daleč je že prioral, marveč mora gledati le naprej, koliko poti ga še čaka. Tu pri nas je pa prav pogled nazaj nemalo koristen, saj od njega lahko spoznavamo, kako široko in še neobdelano polje je pred nami. Neprestano in kjer nismo slutili, **odkrivamo nove rojake**, tako da si moramo vedno misliti: bogve koliko jih bomo še odkrili.

Od zadnjic do danes smo imeli v dveh novih krajih v prvič sv. mašo: v **Heidelbergu** in v **Ravensburgu** blizu Bodenskega jezera. Glede **Heidelberga** smo poprej vedeli samo za par naslovov in podali smo se tja (to je izseljenski duhovnik in par oseb kot spremeljavalci) v soboto pred drugo nedeljo v septembru. Podali smo se kar na slepo, nenapovedani, zaenkrat le bolj na ogled kot pa s kakim določenim programom, in smo si mislili: Če bo kaj, bo, če ne, bomo pa zrahljali njivo za prihodnjic. In mislite si: par hitrih obvestil na desno in levo, pa je prišlo k sv. maši ob pol enajstih nad trideset oseb. Zato upamo, da jih bo prihodnjic, ker so bili že sedaj obveščeni, še znatno več.

Enako je bilo nedeljo pozneje v **Ravensburgu**, kjer se bomo zopet videli na praznik vseh svetih ob petih zvečer. V Esslingenu pa, kjer imamo sv. mašo vsako drugo in vsako četrto nedeljo v mesecu, je zadnjikrat število udeležencev že tako nanaslo, da je bila dvorana v Paulusheimu, ki nam služi za dru-

Če bi premog rastel nad zemljo, se naši rudarji v Porurju ne bi tako „okomatali“ s težkimi čevlji in čeladami, preden bi se podali na delo. A zaradi tega tudi ne obupajo. „Vsega je enkrat konec,“ pravijo.

žabni večer, nabito polna, za vse pa sploh vstop ni bil več mogoč. Podobno gre tudi v **Nagoldu** in **Wildbadu**. Izseljenski duhovnik se zahvaljuje vsem tistim, ki se tako radi udeležujejo, prav posebno pa še nekaterim, ki mu jih pomagajo vabiti ali pa celo voziti skupaj.

Zakoncema Marijanu in Antoniji **Zalokar**, stanujočima v Stuttgartu, smo dne 12. sept. v župni cerkvi St. Elisabeth krstili sinčka Smiljana Romana. Bili so ga zelo veseli, še bolj pa upamo, da ga bodo, ko bo začel rasti. Le eno jih skrbi: ker je bil pri krstu preveč priden in ni nič jokal, se bojijo, da ne bo dober pevec. No, morda bo pa zanj tudi v tem oziru izjema.

Tudi **poroke** se nadaljujejo in kaže, da se bodo še nekaj časa kar nepretrgoma držale. Dne 15. sept. sta se v Schorndorfu poročila **Ivan Jegovnik** in **Marija Zemlič**, dne 6. okt. v Stuttgart-Feuerbach **Mihael Masle** in **Anica Rudolf**, dne 12. okt. v Pfullingenu dva para hkrati: **Avgust Pušnik** in **Marija Vajda** ter **Anton Arko** in **Marija Mihelič**. — Vsem želimo obilo božjega blagoslova!

Porurje

Krsti: Sterkrade: 2. sept. Težak Irena, hči Franca in Karline, in Mislovič Danijela, hči Stanka in Albine; 9. sept. Kranjc Marion, hčerkica Franca in Lieselotte. — **Moers:** 15. sept. Kampos Janko, sinko Janeza in Ivanke, in Uran Brigita, hčerkica Antona in Elizabete. — **Wuppertal:** 16. sept. Končan Marija, hčerkica Valentina in Marije. — **Altenessen:** Resnik Blaž, sinko Blaža in Ivanke; 30. sept. Danijel Leban, sinko Evgena in Gizele. — **Krefeld:** 30. sept. krst Brigitte Banjac, hčerkica Ilije in Marije.

Srečnim staršem iskrene čestitke, malčkom mnogo zdravja in hitro rast!

Poroke: Altenessen: 4. sept. poroka Siegrid Johana iz Essena in Razboršek Ane, rojene pri Sv. Lenartu nad Laškim. — **Moers:** 15. sept. poroka Kampos Johana, roj. v Genku v Belgiji, in Arih Ivanke iz Št. Janža pri Dravogradu. — **Duisburg:** 22. sept. poroka Smodiš Aleksandra, roj. v Mariboru, in Margarete Koenen, roj. v Duisburgu.

Družabni večeri: „Fantje se zbirajo iz kranjske dežele...“ velja prav zares za naše družabne večere, ki jih priredimo tu in tam ob nedeljskih večerih. Po sv. maši se zberemo v bližnjem lokalih. Meseca septembra smo imeli družabni večer v Hildenu (9. sept.) in v Alsdorfu (23. sept.). Prijetno je bilo obakrat. Porazgovorili smo se med se-

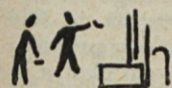
„Saj to ni mogoče, da bi bilo toliko slovenskih deklet kje skupaj v Nemčiji!“ boste morda mislili. Pa je res, da vsa ta dekleta skupaj stanujejo v Essenu. (Ena se je medtem že podala v zakonski stan.) Tudi imena poznamo: Ingret, Dragica, Vida, Rezi, Milica, Fanika, Marija, Cilka, Anica, Ida in Vera. — „Ko bi vedel, katera je Marija, Rezika, Fanika... in kje stanujejo!“ si bo mislil ta ali oni fant, ki si je že prihranil za balo. Temu samo rečemo: „Poišči si jih! Včasih so celo pri slovenski maši.“ Drugi pa se bo morda ustrašil: „Takah pa ne, ki ga pijejo!“ Tisti naj ve, da je v steklenicah samo „kraherl“. Tega pa že smejo piti, ko se pa poslavljajo od Ide H., ki se je naslednjega dne poročila.

boj čisto po domače. Zapeli smo, da je bilo veselje. Kogar so pa noge srbele, ta se je lahko zavrtel, saj sta bila vsakikrat po dva godca zraven.

Ja, ko ne bi bilo treba delati in denarcev hraniti, potem bi kar vsak drugi dan prišli skupaj. Če bi bilo res tisto o rajju na zemlji, kar so nam doma obljubljali! Pa kaj hočeš, ko tega še ni in je ponedeljek čisto drugačen kot nedelja!

Romanje: Nad 100 rojakov iz Porurja se je udeležilo zahvalnega romanja v Kevelaer v nedeljo, 30. septembra. — „Lepo je bilo na romanju. Če boste še kdaj kam šli, ne pozabite nas povabiti. Po romanju se človek počuti zopet bolj mirnega...“ stoji v pismu, ki nam ga je pisala udeleženka. Res je tako. Po romanju se počutiš nekam poživiljenega za vsakdanje naloge, posebno še, če si se na božji poti dobro spovedal in se s Kristusom v srcu vrnil domov. Bil si pri Materi Mariji in od Nje zopet slišal navodila za življenje. Saj se včasih počutiš, kot bi bil na razburkanem morju, in napenjaš vse sile, da bi obdržal svoj čoln na površini. Vesel si, ko slišiš, da imaš v nebesih skrbno Mater, h kateri lahko z zaupanjem moliš: „Vodi, Marija, po pravi nas poti...“

V NIZOZEMSKI

Vabilo:

Zveza slov. kat. društev na Nizozemskem vladno vabi vse rojake na VSESLOVENSKO PRIREDITEV, ki bo 11. nov. t. l. v cerkveni dvorani v HEERLERHEIDE (ne v Heerlenu kot lani).

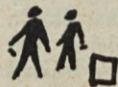
Nastopajo: Pevski zbor „Zvon“. — Slovenska folklorna skupina. — Moški zbor društva Slomšek iz Eisdena.

Po kulturnem programu bo prosta zabava, kjer bo za pijačo in jedačo dobro preskrbljeno.

Pridite, dragi rojaki, da bomo v veseli domači družbi preživeli nekaj prijetnih uric! Povabite tudi prijatelje in znance! — Na veselo svidenje!

O d b o r

Ostale vesti iz Nizozemske bomo objavili v prihodnji številki.

NA ŠVEDSKEM

MALMÖ. — V nedeljo, 12. avgusta smo imeli v tukajšnji katoliški cerkvi (Erik Dahlbergsgatan 28) ob 11. uri dopoldne sv. mašo, ki jo je daroval slovenski duhovnik, ki nas je prišel obiskat iz daljne Francije. Lepo število se nas je zbralo, Slovencev in Hrvatov, čeprav smo za to zvedeli šele zadnji teden. Počutili smo se, kot bi bili doma, slišali smo božjo besedo v našem jeziku, zlasti pa je k temu pripomoglo ubrano petje slovenskih cerkvenih pesmi, ki so jih naši požrtvovalni pevci zapeli res lepo in jih je na orglah spremljal č. g. Maksim Cogliatti. Celotni Švedi sami so prisluhnili našemu petju in ga pohvalili. Po sveti maši smo se pred cerkvijo nekoliko pogovorili in se tudi slikali. V eni prihodnjih številok bomo objavili fotografijo.

Kako lepo bi bilo, če bi pogosto imeli med seboj našega duhovnika in bi lahko od časa

do časa pripravili kako domačo prireditev! Bog daj, da bi se to kmalu uresničilo!

VÄSTERAS. — Tragična smrt dveh mladih slovenskih fantov:

V noči med 17. in 18. julijem sta se z avtom smrtno ponesrečila dva mlada Slovenca: Stanko REMIC in Franc ŠKETA.

V družbi z nekim Hrvatom sta se ponoči vozila skozi gozdove, ki jih je polno v teh krajih. Sofiral je Šketa, ki verjetno ni bil še preveč izvežban. Nenadoma je na ovinku iz neznanega vzroka izgubil oblast nad vozilom, ki je v ravni črti treščilo v obcestno drevo z vso brzino (verjetno pretirano). Oba slovenska fanta sta bila na mestu mrtva, hrvatski pa je bil težko ranjen, a je pozneje, hvala Bogu, okreval. Stanko Remic je bil star 23 l., doma iz Savinjske doline in naročnik „Naše luči“; Franc Šketa je bil ravno tako star 23 let in doma s Ptujskega polja. Bog jima bodi milostljiv!

Fantje, prav je, da imate avtomobile ali pa motorje. Bolje je, če za to uporabite svoj denar kot pa za pijačo ali za igro. Toda: imejte pamet in ne divjajte s svojimi vozili brezmiselno in brez vsakega ozira na predpise, da ne boste s tem spravljali v nevarnost življenja drugih in da ne boste svojih lastnih mladih življenj po nepotrebnem pustili v tujini!

Slovenski duhovnik med nami: V tednu med 12. in 19. avgustom nas je obiskal slovenski izseljenski duhovnik iz Francije. Obiskal je vse, ki stanujejo v Västeras; škoda samo, da ni imel več časa, da bi obiskal tudi druge, ki smo raztreseni po mestih v bližnji in daljni okolici Västerasa.

Sv. mašo imamo tukaj vsako nedeljo ob 10. uri na Kristinagatan 17, kjer je katoliška kapela in kjer moremo najti tudi p. Jožefa Benčika, ki zna hrvatski in tudi precej dobro slovenski, da se lahko z njim pogovorimo.

GÖTEBORG. — V nedeljo, dne 26. avg. je tukajšnja švedska katoliška župnija obhajala stoletnico obstoja in obenem tudi blagoslovitev nove župnijske šole. Prišel je prevzvišeni gospod škof iz Stockholma in papeški nuncij iz Kopenhavna. Tudi Slovenci smo se udeležili slovesnosti v precejšnjem številu. Imeli smo priliko pozdraviti našega novega nadpastirja. Med nami je bil ta dan tudi slovenski duhovnik iz Francije, ki nas je že prejšnje dni hodil obiskovat in vabit na slovesnost in ki nam je bil na razpolago za sveto spoved. Po sveti maši smo si ogledali novo šolo, ki je zelo lepa in moderna, ter smo

zadovoljni, da smo tudi mi doprinesli zanjo svoje darove; saj bodo tudi naši otroci gotovo bolj z veseljem hodili v novo šolo. — Naslov kat. cerkve in šole je: **Parkgatan 14, Göteborg.**

Škoda je samo, da smo nekateri tako zelo daleč, saj so tisti v Lindköpingu oddaljeni kar 150 km od svoje župnije. Zelo si želimo, da bi čimprej prišel med nas slovenski duhovnik, da bi nas lahko pogosto obiskal.

IZ POKRAJINE SKONEN

V obdobju enega leta se je doselilo na Švedsko večje število Slovencev. V glavnem so to ljudje ki so odšli od doma zaradi slabih zaslužkov in nizkega življenjskega standarda, manjše je število teh, ki so zapustili domovino zaradi nevzdržnega sedanjega brezbožnega režima, ki je na oblasti.

Geografsko je Švedska zelo razvlečena, zato so stiki med Slovenci, ki živijo tu, zelo malenkostni. Prav na jugu je pokrajina Skonen, v kateri je večje število novih doseljenec in to v mestih Malmö, Trelleborg, Lund, Bjur, Hälsingborg in Landskrona.

Povezanost med nami je bolj slaba — zaradi medsebojnega nepoznanstva in zaradi velikih razdalj; manjka pa nam tudi nekako središče, kjer bi se zbirali.

Katoliški župniji v pokrajini Skonen sta v mestih Malmö in Hälsingborg in bi pravzaprav moralo biti zbirno središče tu živčih Slovencev prav tu. V Malmö je lepa cerkev s samostanom in duhovniki, prav tako v Hälsingborgu.

Zelo razveseljiva je novica, da pride med nas slovenski duhovnik, saj bo v bodoče v pokrajino Skonen iz Stockholma prihajal lahko enkrat mesečno, seveda če mu bomo mi, ki tu živimo, tudi v vseh ozirih pomagali.

V okolici Bjur živi sedaj okoli 30 Slovencev (šteti so tudi otroci slovenskih družin). Bjur z vso okolico spada pod katoliško župnijo Hälsingborg, kjer sta dva duhovnika (župnik in kaplan) ter majhen samostan usmiljenih sester.

Seveda je tu bolj težko kot n. pr. v Kanadi, Ameriki i. t. d.: tam so že mnogo let slovenska društva in ustanove; tu pa je šele začetek naseljevanja Slovencev, ki se prvi trenutek tudi težko znajdejo v novem okolju in ob neznanju tukajšnjega jezika.

No, po enem letu smo se materialno že kar precej postavili na noge; seveda, ko bomo povsem obvladali še švedski jezik, se bodo marsikateremu odprle možnosti, katerih doma ni imel.

Jože iz Gunnarstorpa

GOSPA
Majda
SVETUJE ...

Drage bravke! — Če se ne držite več stare domače navade, pa se boste gotovo vsaj spominjale, da je včasih k nedeljskemu kosilu sodila **goveja juha**, kateri je sledila kuhana **govedina** z dušenim krompirjem in zeleno solato. Dandanes so nešteti jušni nadomestki pravo govejo juho precej izpodrinili z naših jedilnikov. Vendar bo le malokdo lahko trdil, da juha „iz kocke“ lahko po okusu tekmuje s pravo. Posebno bolniku in staremu človeku se zelo prileže krožnik te krepilne jedi. Zato se bomo danes nekoliko pogovorile o tem, kako kuhamo govejo juho, da bo posebno okusna.

Važno je, da pristavimo **meso v mrzli vodi**. Če ga damo kuhati v vročo, bodo mesne beljakovine — podobno kot jajčni beljak v ponvi — naglo zakrknile in ves sok bo ostal v mesu. Imele bomo sicer zelo okusno kuhano govedino, a prav vodeno juho.

Na osebo računamo 10 dkg mesa, na 1/2 kg mesa pa 2 l vode. Dodamo tudi kosti. Zlasti mozgovga kost bo zelo okrepila juho. Meso in kosti **naglo operemo**. Z dolgim splakovanjem odplavimo tudi mesni sok.

Nato juho takoj solimo in dodamo oprano jušno **zelenjavo**: koreninice in liste **peteršilja**, košček in list **zelenice**, **korenček**, malo **popra** ali **čebule** z olupkom (ki da juhi lepo barvo), vejico **majarona**, listič **karfijole** ali **zeljni storž**, svež **paradižnik** ali nekoliko mezge in zelen ali suh strok **graha**. Vendar vsega tega ne damo preveč, da ne bo okus po zelenjavi prevzel jušnega okusa. Pozimi si pomagamo s suho in vloženo zelenjavo.

Ko juha zavre, ne odstranimo **pen**, ker ji s tem odvezamo važne hranilne snovi in poslabšamo okus. Juha vre zelo počasi približno 2 uri. Kuhana naj nekoliko postoji, preden jo **precedimo**. Serviramo lahko čisto ali s poljubno zakuho. Posebno krepilna je, če vlijemo vrelo juho v skodelico in ulijemo vanjo sveže jajce. Po okusu potresemo s sekljanim drobnjakom (Schmittlauch).

ALI VESTE... da 1 polna jedilna žlica tehta: 15 g masla, 5 g kave (mlete), 5 g kaka, 10 g moke, 20 g riža, 9 g soli, 17 g masti, 15 g kristalnega sladkorja;

... da 1 polna čajna žlička odgovarja: 2 g mlete kave, 2 g kaka, 4 g moke, 3 g soli, 4 g sladkorja.

NEGA ROK

Draga dekleta! Danes pa je na vrsti pogovor o negi rok. Pred kratkim sem brala („Das Beste“, št. 9/62), da so roke pravo čudo stvarstva, ki omogočajo človeku življenje in ga bistveno ločijo od živali. To drži; zato moramo negi rok posvečati posebno pažnjo.

NASLOVI SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV

ANGLIJA: Ignacij Kunstelj, Offley Road 62, London S. W. 9., England (Tel. RELiance 6655, izg. Rilajens).

BELGIJA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Liège, Belgique (Tel. 04/233910). — Kazimir Gabc, Grand' rue 211, Charleroi, Belgique (Tel. 07/328435).

FRANCIJA: Nace Čretnik, 4 rue Saint Fargeau, Paris 20 (Tel. MENilmontant 80.68), Jože Flis

in Ciril Lavrič, oba: 7 rue Gutenberg, Paris 15 (Tel. BLOmet 89-93). — Stanislav Kavalar, 17 rue Claude Debussy, Liévin, Pas-de-Calais, France. — Anton Dejak, 33 rue de la Victoire, Aumetz, Moselle, France. — Msgr. Stanko Grims, 24 rue N. Colson, Merlebach, Moselle, France. — P. Jakob Vučina, 11 Montée Claire-Virenque, Nice (A. M.), France.

NEMČIJA: Ciril Turk in Ivan Ifko, oba: Mathildestr. 18, Oberhausen-Sterkrade., Westf., W. Deutschland (Tel. 62676). — Dr. Franc Felc, Heusteigstraße 49/II, Stuttgart - S., W. Deutschland (Tel. 70.79.70). — Dr. Janez Zdešar in Franc Šeškar, oba: Zieblandstr. 32/II Rgb., München 13, W. Deutschland, (Tel. 550296).

NIZOZEMSKA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Luik, Belgique.

Če imate **suho kožo**, roke pogosto natrite z dobro mastno kremo. To velja še posebno ob vetrovnem in slabem vremenu. Večkrat jih tudi zdrgnimo z limonovim sokom. Posebno po dolgotrajnem delu (tipkanje, šivanje, pletenje, pisanje) privoščimo **prstom** nekoliko telovadbe, ki bo poživila krvni obtok in razgibala mišice. Krčimo in stegajmo prste, stiskajmo pest in spet prste stegnimo in stresimo, iztegnjene prste raztegujemo vstran in skupaj. Nohte pristrizimo v obliko, ki naši roki najbolj odgovarja.

Kožice ob nohtu ne strižemo, ker sčasoma zaradi tega zelo otrdi. Po umivanju jo s topim predmetom ali s prsti potisnimo navzdol in namažimo s kremo. Če po umivanju **nohte** dobro zdrgnemo z brisačo, se bodo svetili.

Dekle z okusom bo seglo po prozornem belem ali rožnatem **laku**, ki naravni barvi nohta najbolj odgovarja. Tista pa, ki se rdečemu laku nikakor ne more odreči, mora paziti, da njegova barva popolnoma odgovarja barvi rdečila za ustnice. — Za nohte, ki se lomijo, so v prodaji izdelki, ki po kratkotrajni uporabi nohte spet okrepijo.

Na svidenje prihodnjič!

RESITEV UGANK IZ ŠTEV. 8.

Posetnica. — Zobozdravnik.

Enačba: pol, ž(ale), Rog, ep, Oka, že(Nin), Ka(nada), dar, Gani(med), h(lev), če(bula), nev(Roza), idi(Lika). — Polž roge pokaže, kadar ga nihče ne vidi.

U G A N K E

PRAVOKOTNIK

I	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	II

Vodoravno: I—II: Naročilo, ki ga je sveta Elizabeta rada izpolnjevala.

Navpično: 1. druga beseda za revščino; 2. žensko ime; 3. danes jutraj; 4. del noge; 5. domača žival; 6. jo rabijo kuharice; 7. samostanska gora v Grčiji; 8. hrib; 9. druga beseda za očka; 10. moško ime; 11. opojna pijača; 11. ptica; 13. zadnja beseda očenaša; 14. majhna hiša; 15. en sam; 16. mati; 17. jo nadenemo konju.

IZLOČILNICA

ŠUŠMARJENJE, LIBERIJA, BELJAKOVINA, PRETNAR, NATALIJA, MAGISTRAT, MOKRANJAC.

Iz vsake gornje besede izlušči po eno znano zemljepisno ime. Začetnice novih besed dajo pristanišče ob našem Jadranu.

SPREMINEJEVALNICA

PREVOZ ( ), SLIVA ( ), MEANDER ( ), PROZA ( ), STROK ( ), KLEMENT ( ), PREPIR ( ), STRIP ( ), LESKA ( ), PETER ( ), SPRADA ( ), KARBON ( ), VLADA ( ).

Gornjim besedam spremeni prvo ali zadnjo črko, da dobiš samostalnike novega pomena. Nove črke, vpisane v oklepaje poleg besede, bodo dale slovenski pregovor.

NAŠA LUČ

je namenjena Slovencem
po zapadni Evropi

11. letnik

1962

Izide desetkrat v letu (vsak mesec razen junija in avgusta).

Za uredništvo odgovarja dr. Janko Hornböck. Založba: Družba sv. Mohorja. Tiska: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. Vsi v Celovcu.

Dopise za številko, ki izide konec meseca, mora uredništvo prejeti vsaj do 10. v mesecu.

List lahko naročiš pri bližnjem poverjeniku ali pa naravnost pri upravi v Celovcu.

Uredništvo in uprava imata
NASLOV: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec-Klagenfurt, Austria.

Če list naročiš pri upravi, STANE na leto 28 šil. ali protivrednost: 60 bfr, 6 NF, 4,50 h. gld, 5 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 8 norv. kron, 6 švedskih kron, 9 danskih kron, 1,50 dolarja.

Printed in Austria